

[Viggo Starcke.]

at forøge den indirekte forbrugsbeskatning med mellem 200 og 300 mill. kr. udover den 1½ milliard, den andrager i forvejen. Forbrugsskatterne herhjemme er steget siden 1939 fra 400 mill. kr. til 1 500 mill. kr. Hele denne udemokratiske form for skatteopkrævning er vi inderligt imod, fordi den ikke er ærlig, fordi den ikke viser folk, hvad det i virkeligheden er, de betaler. De gode, gamle partier tør simpelthen ikke lade deres vælgere mærke, hvor meget de skal betale i skat. Det er derfor, man vælger denne fordækte fremgangsmåde.

Selve indførelstolden andrager kun 139 mill. kr., så det er de andre indirekte skatter, der tynger hårdt, men det er tolden, der er moderen til de andre indirekte skatter. Det er rigtigt, at tolden i mange andre lande er højere end her, og der er mennesker, der i fuld alvor mener, at Danmark bør forhøje sin toldskat og sin toldbeskyttelse for at have noget at handle med eller føre toldkrig med. Det er en meget farlig og meget forkert tankegang. Hele dette problem har vi for et år siden foreslået henvist til undersøgelse i en toldafviklingskommission, og vi rejste igen spørgsmålet under regeringsforhandlingerne. Det glæder os derfor at se, at den højtærede finansminister nu påtænker at nedsætte en toldkommission. Selvom det ikke ligefrem skal være en toldafviklingskommission, vi får, går jeg ud fra, at den får til opgave at undersøge både teori og praksis og erfaringer fra toldpolitikens område, specielt om det ikke vil være et særlig gunstigt tidspunkt nu til at afvikle dette udviklede system, da tolden er af så relativt lille betydning sammenlignet med de højprotektionistiske lande.

Selvom Industrirådets formand samtidig med at han erklærede sig for tilhænger af liberalisering og frihandel, advarede mod noget, som han kaldte „tømmermænd efter et liberalistisk sold“, må det understreges, at Industrirådets formand ikke taler på den samlede industris vegne, idet hele vor dygtige eksportindustri har en fundamental interesse i frihandel.

Den højtærede handelsminister mente, at det ville være direkte uforsvarligt at op hæve smør- og margarinerationeringen. Det er vi nogle stykker, der er uenige med ham i. Længere end til at give folk lov til fri ombyttelighed med smør og margarine tør han ikke strække sig i øjeblikket og mener endda, at det vil være et skridt i den forkerte retning. Jeg vil gerne spørge den højtærede handelsminister, om han har taget stilling til problemet om rationerings-

mærkerne på restauranter. Kan man da ikke lade folk selv bestemme noget som helst?

Handelsministeren var også forarget over, at folk ikke overholder den indskrænkede zoneordning. Jeg indrømmer, at lovlighed er en dyd, og det er kedeligt, at love og forordninger ikke overholdes. Men handelsministeren skal alligevel ikke være ked af det, for der er noget af et sundt folkeligt instinkt i, at man reagerer mod urimelige og uretfærdige ordninger. Politikerne og specielt socialdemokraterne har så mange ting at ordne her i samfundet, at det sommetider går lidt i stykker mellem hænderne på dem. De har det ligesom manden, der havde 19 håndværk og 20 ulykker, og i mange tilfælde går ulykkerne netop ud over håndværket.

På det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske område vil der ikke kunne opstå store divergenser i denne sal. Men på det indenrigske område var der fra regeringens side intet, der viste fremad. Den højtærede statsminister udtalte, at der findes ikke et enkelt vidundermiddel, som med eet slag kan redde os. Jo, højtærede statsminister, mon der ikke alligevel eksisterer et sådant vidundermiddel. Kan den højtærede statsminister ikke huske en snes år tilbage i tilværelsen? Da fandtes der noget, som man dengang kaldte frihed. Frihed er et vidundermiddel, frihed på alle fronter, frihed under selvstændigt ansvar, og friheden lever også i menneskenes hjerter og i personlighedernes karakter, men hvor langt skal vi egentlig ned i tvang og undertrykkelse, før man ser, at man er gået den gale vej?

Tidligere har den højtærede statsminister talt om, at ledemotivet i regeringens politik var folkets beskæftigelse. For et år siden kunne jeg komplimentere den højtærede statsminister for, at han nu var begyndt at tale om produktiv beskæftigelse i stedet for beskæftigelse, og i går udtalte den højtærede statsminister, at en forøgelse af produktionen er nødvendig, og hertil kræves en høj produktiv beskæftigelse. Jeg vil gerne endnu en gang komplimentere statsministeren i håbet om, at han engang ad åre vil kunne tale om produktionen og vil være med til at lukke op for mulighederne for produktionen, nemlig arbejdspladserne, som grundskylden vil kunne lukke op for, erhvervsfriheden, som vil fjerne hindringerne for produktionen, og skattefriheden, som vil lade folk beholde resultatet af produktionen og udbyttet af deres arbejde.

Jeg vil gerne lige benytte lejligheden til at rette enkelte fejltagelser i enkelte aviser, der har fremstillet det sådan, at jeg i fre-